

між нами сходить блякле сонце що мінливе
щораз нове щоранку вже не те яке ширяло вчора
накреслює щодень нові границі часу
ти ж маски не знімай з обличчя
бо як зустріну вже тебе я не впізнаю
в саду до кожного з дерев нечутно доторкається
і воскресають щуплі овочі на мить
але ізвечора забутий жук прокинеться
і кажуть присмерк до інфрачервоного роз'їсть
а сонце просто виссе соломинкою до дна.

Збірка « [Комашиний вимір](#) ».